

A mai evangéliumban Jézussal, mint a jó pásztorral találkozunk. Évekkel ezelőtt ez a kép népszerű volt a szentképek között, amelyeket az elsőáldozó gyermekeknek osztottak szét. A motívumok többnyire meghatóan romantikusak. A pásztor élete nagyon különböző volt és még ma is az: állandó aggodalom, hogy az egyik állat elveszhet, megsérülhet, vagy elpusztulhat. A pásztor ismerős hangja sem segíthet. Ebben a szövegben párhuzamot láthatunk Jézussal: tudja, hogy a benne való hit folyamatosan próbára kerül, hogy versenyben áll a megváltás a modern ígéretekkel, hogy szomorú tapasztalatok és csalódások várnak ránk. Jézus ma a bizalom érdekében “kampányol”: Ő a jó Pásztor és ugyanakkor az ajtó is, amely mögött a bőséges élet található. Hallgassuk meg az Ő hangját.

HÚSVÉT IV. VASÁRNAPJA

JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJA

KÖNYÖRGŐ VASÁRNAP A PAPI HIVATÁSOKÉRT

ANYÁK NAPJA

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Én vagyok a juhok kapuja.

Abban az időben így szólt Jézus: „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshol, az tolvaj és rabló. Aki viszont az ajtón megy be, az a juhok pásztora. Az ő ajtót nyit neki, a juhok pedig hallgatnak szavára. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Miután mind

kivezette, előttük halad, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. Az idegent nem követik, sőt elfutnak tőle, mert az idegen hangját nem ismerik.”

Jézus ezt a hasonlatot mondta nekik, de ők nem értették meg, hogy miről beszél.

Jézus ezért így folytatta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Én vagyok az ajtó a juhok számára. Akik előttem jöttek, azok tolvajok és rablók. Nem is hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó: aki Ezek az evangélium igéi.

rajtam keresztül megy be, az üdvözülni, ki- és bejár, s legelőre talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.”

Krisztus - ajtó az örök

élethez

Ma húsvét 4. vasárnapját ünnepeljük, amelyet az Egyház liturgiájában Jó Pásztor vasárnapjának nevez. Ez a név János

evangéliumának 10. fejezetéhez nyúlunk vissza. Ebben Jézus Krisztus magáról, mint a Jó Pásztorról beszél. Mint az Isten Fia ember lett, hogy megszabadítsa az embereket a bűntől és a haláltól, igen, eljött, nem azért, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon és váltságdíjra adja magát¹, aki jó pásztorként törődik mindenkiel. Ő a jó pásztor, ő a nép igazi királya.

Az Egyház hagyományában már régóta ünnepli ezt a vasárnapot, mint a Jó Pásztor vasárnapját, amelyen a spirituális hivatásokért imádkoznak a világon mindenütt. A papoknak, a diakónusoknak valamint a szolgálatot teljesítő testvéreknek látniuk kell, hogy ki is a példakép.

Krisztus iránti szeretetben gyökeredzik, hogy teljes életüket Krisztusnak és az emberek szolgálatának szentelik. Ezért szeretnénk

¹ vö. Mk 10,45: “Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

beépíteni ezt a könyörgést a közös és a személyes imádságainkba. Sok fiataalt hívjon meg ma az Úr, hogy elszántsággal és örömmel kövessék Őt.

Ajtó az akolhoz

A liturgia olvasmánya ebben az évben a jó pásztor gondolata az evangéliumban kissé visszahúzódik, még akkor, ha a kép alkotja a narratíva keretét. Ehelyett

megjelenik a középpontként egy másik kép, amely szorosan kapcsolódik Jézus Krisztushoz és az ő jelentőségéhez.

Itt van a juhakol és az ajtó képe. Krisztus az ajtó a juhokhoz. A keresztség szentségében belépünk az Isten házába, az Egyházba és a megkereszteltek közösségébe. Jézus szava az evangéliumban érvényes minden keresztényre: *“Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, az üdvözü, ki- és bejár, s legelőre talál.”* Az ajtó képe emlékeztet bennünket, hogy nem lehetünk keresztények Krisztus nélkül. Isten Fia, aki ezen a világon megszületett, keresztre feszítették, feltámadt a halálból, az egyetlen hozzáférő a mennyei Atyához és így az örök élethez, ahogyan egy másik helyen mondja: *“Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam.”*²

Így az evangélium keresztelésünk ajándéka. Elmerülve Krisztusban, ez az élet ajtóvá válik a számunkra, amelyet Krisztus adott nekünk a feltámadása során. A keresztség tehát alapvető húsvéti esemény, mert bennünk Urunk, Jézus Krisztus halála és feltámadása

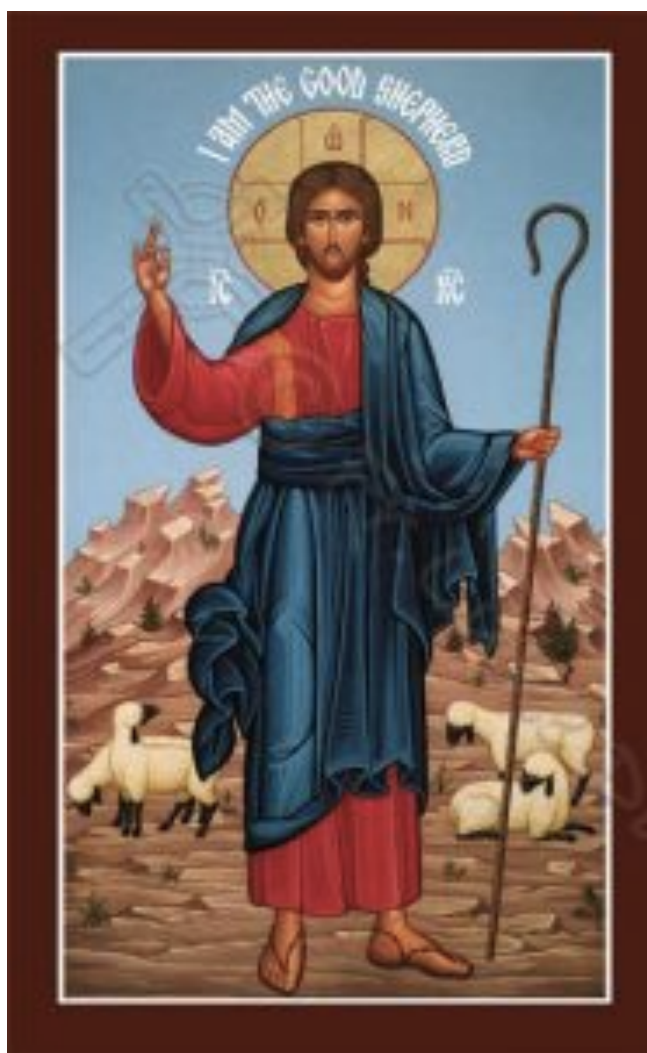
² Jn 14,6

történik. A keresztség bizalmat ad nekünk, hogy mindig részt vehetünk Istennel az örök életben.

Milyen nagyszerű gondolat a hitünkről, ami felráz bennünket, ezért különösen ma köszönjük meg a keresztség ajándékát! Kérdezzük meg tehát: Amikor valóban megkeresztelkedtem, hol kaptam meg a keresztség szentségét, mit jelent ez a ajándék számomra az életemben? Milyen következményekkel jár a keresztségem? Megkeresztelkedésünk napja, amelyet valójában minden évben meg kellene ünnepelni, Krisztus és az Egyház kapujává vált.

A Jó Pásztor

Az ajtó képén keresztül az evangélium visszavezet bennünket a Jó Pásztor alakjához. Ő mondja: *“Én vagyok az ajtó a juhok számára.”* Feltehetjük magunknak a kérdést, hogyan lehetséges ez? - Krisztus, az ajtó és a pásztor egyben? A szavak azonban valami mást akarnak mondani, **Jézus Krisztus központi helyzetére** utalva. **Krisztus a bejárat a juhakolhoz, a megkereszteltek Krisztuson keresztül lépnek be az Egyház közösségébe. De Krisztus az a Jó Pásztor, akinek a hangját a juhok felismerik, és Őt követik.**

Krisztus kiemelten hangsúlyozza ezt a gondolatot. Tudja, hogy vannak olyan *“tolvajok és rablók”*, akik nem csupán a juhok jólétével foglalkoznak, hanem saját becsületükkel és a jó hírnevükkel. Kik ezek? Talán el kellene fogadnunk ezt az Igét, mint az egész Egyház lelkiismeretének valamilyen vizsgálatát. Arra kell rákérdeznünk, hogy valójában ki áll az Egyház és annak cselekedeteinek középpontjában. Krisztus? Vagy milyen - legalább néha - a véleményünk és felfogásunk, személyiségünk és feladatunk, igényeink és hiúságunk? Olyan hozzáállások, amelyek nem Krisztusra, hanem inkább magunkra akarnak összpontosítani. S amikor nehézzé válik, elszakadunk. Úgy tűnik, hogy napjaink Egyháza is ettől szenved, gyakran azzal, hogy több erőt akar és Krisztust elrejti.

Fogadjuk el tehát ezt a meghívást, amely Jézusnak, az Egyház Jó Pásztorának szavaiban vannak. A bűnbánatra és a belső megtérésre való felhívás, aki nélkül nem vagyunk keresztények, aki eljött, hogy *“életük legyen, és bőségben legyen.”* Akkor örömmel énekelhetjük:

*“Az Úr nékem pásztorom: * inséget nem kell látnom.
Zöldellő mezőkön terelget engem, * csendes vizekhez vezet, és lelkemet
felüdíti.”³*

³ “A” év, Húsvét IV. vasárnapjának válaszos zsoltára

*Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amig ő véd engem, nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel,
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restel.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad,
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.
(Dsida Jenő)*

